

Глупавия вълкъ.

(Приказка).

Едно врѣме имало единъ старъ вълкъ. Отъ старостъ той оглупелъ толкова, че главата му нищо не могла да проумѣва. Всички го лѣгали, всички го мамили, не могълъ бѣдния ловъ да си улови, душата да си нахрани, ами скиталъ и гладувалъ.

— Не, така не може да се живѣе, казалъ той, ще трѣгна по тоя пѣтъ и каквото ми падне, ще го изямъ.

Най-напрѣдъ той видѣлъ въ една ливада конь.

— Ха, рекълъ си вълкътъ, каквото търсѣхъ — намѣрихъ.

Отива при коня и му казва.

— Добръ день, дръглю.

— Добро да намѣришъ, сиви вълко!

— Чий си ти?

— Поповъ!...

— Значи, за моя закуска готовъ!

— А бре вълчо, а бре глупчо, за какъвъ обѣдъ ще ти послужи, когато и кожата не ми е одрана, — казалъ конятъ.

